

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PENGUEN

Son dört hafta demistik, ne kadar hızlı geçti dört hafta. Ne kadar hızlı geçti on beş yıl...

Şimdi son sayıyı hazırlamak için toplandık dergide. Bu son pazaritesimiz diye çok hüzünlüyüz ama çaktırmamaya çalışıyoruz. Bir yanda yine aynı 'aman gecikmeyelim' stresi, bir yanda da muhabbet durmuyor, iş yapamıyoruz. Başladığımız gibi bitiriyoruz yani. Bir türlü şu muhabbetin sonuna varamadık zaten.

Öncelikle dergiciliği ve karikatür çizmeyi öğrendiğimiz ustalara teşekkür ederiz. Çocukken mizah dergisi okumaya başladık, ustalar sayesinde bu işi yapabileceğimize inandık, bir dergi kurabileceğimize hayal ettik. Bize dergilerinde yer açmış, yazar çizmek olmamıza yardım eden bütün ustalara selam olsun.

Yıllar içinde Penguen'den ayrılıp kendi dergilerini kuran arkadaşlar oldu, onlara da teşekkür ederiz. Hem mizah dergiciliğini zenginleştirdiler hem de bizi canlı tuttular. Aynı dergilerde de olsa her pazarteside birlikte sabahladığımız hissetmek güzeldi.

Politikacılara da teşekkür ederiz. Kapaklarımızı, gündem sayfalarımıza konuk oldular, onların verdiği malzemelerle çok karikatür çizdik. Sağ olsunlar, karikatürlerimize hoşgörü gösterdiler. Bazen hoşgörü gösteremeyip dava da açtılar. Bundan sonrasında da daha iyi şeyler olma-yacak.

Gazeteci arkadaşlarımıza da teşekkür ederiz. Onlar haber yapmasaydı bizim de karikatürünü çizcek konumuz olmazdı. Ayrıca zaman zaman bizi kendi yayınlarına misafir ettiler, sesimizi duyurmamıza yardımcı oldular. Gerçi şimdi o arkadaşlarımızdan bazıları içeride. Belki bir gün daha özgür bir basında yeniden buluşuruz. Basın diye bir şey kalırsa...

Bizim bir de Yumurtalar sayfamız var, biliyorsunuz. Amatör çizimler Penguen'e işlerini gönderdiler, bazen dergideki toplantılara katılıp işlerini gösterdiler. Bazıları yıllar içinde derginin içine geçtiler, tanıdığınız isimler oldu. Bazıları da inatla amatör sayfada çizmeye devam etti. Hepiniz çok sağ olun. Penguen sizin sayenizde genç kalabili, bize çok şey öğrettiniz. Çizim ve yazı bırakmayın lütfen, karikatüre her zaman ihtiyacımız olacak.

Bir de derginin arkasından sizin ismen pek bilmediğiniz bir yönetim ekibi vardı. Bizim yazıp çizmek dışında bir derdimiz olmasın diye üstümüzdeki yükü aldılar. Üzerinde düşünmek istemediğimiz rakamlarla boğuştu-lar, yazışmalarla uğraştılar, kağıt aldılar, matbaaya koştu-lar, depoda çalıştılar, gerektiğinde bizimle sabahladılar, kahvemizi eksik etmediler, uyurken üstümüzü örttüler. Çok teşekkürler, sizsiz ne yapardık bilemiyoruz.

Penguen'in ilk sayısından itibaren herhalde yüzlerce farklı yazar-çizer bir sayfalarda çalıştı. İlk sayıdan son sayıya kadar çizen de var, sadece tek sayıda olan da. Bir araya gelmesi pek de kolay olmayan dev bir kadro rengarenk bir Penguen çıkardı ortaya. Sadece yazar-çizer değil, editör ve grafiker arkadaşlarımızla birlikte yaptık bu dergiyi. Çalışmamız bu dergide büyüdü, bazılarımız bu dergide çocuk kalabili. Penguen'i Penguen yapan herkese tek tek teşekkürler. Arkadaşlardan ayrılmak çok koyuyor. Başka bir yerde buluşuruz mutlaka diye düşünmek istiyoruz. Ama bu ekip bir daha nasıl bir araya gelebilir bilemiyoruz.

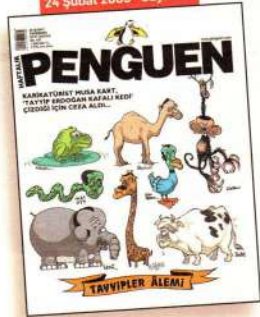
Son olarak, sevgili okur, sana teşekkür ederiz. Bağımsız bir dergi çıkarmak zaten pek olacak bir hayal değildi, sayenizde gerçek oldu. On beş yıl buraya kadar sizinle geldik. Ama güzel geldik ha! Siz okumasaydınız kendi kendine gülen deliler olacaktık, siz de katıldınız, birlikte delirdik. Son sayıya kadar desteklemeye devam ettiniz bizi. En cesur kapamızdan en saçma esprimeye kadar hep kararlılığın içinde sizinle birlikte çattıklar aradık. Şimdi son pazartesiyeye geldik, o da hızla geçip gitti bile.

Çok güzel bir şeyin sonuna geldik. Dergiliğinin sonunu ilan etmek elbette bize düşmez. Ama yalan dolanlar geride kaldığında durumun pek iyi olmadığını sizler de göreceksiniz. Bizim bıraktığımız boşluk bir şekilde dolar da biz kültürel hayatımızda daha büyük boşluklar olmasından endişe ederek veda ediyoruz. Elinizden geldiğince diğer dergileri destekleyin. Bizler de elimizden geldiğince çizmeye devam edeceğiz.

Arkadaşlarımız ve diğer her şey için teşekkürler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

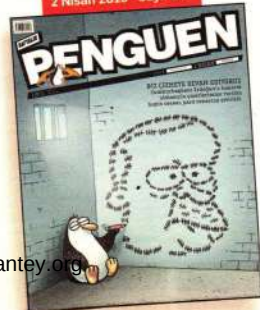
24 Şubat 2005 - Sayı: 127

21 Temmuz 2011 - Sayı: 481

2 Nisan 2015 - Sayı: 654

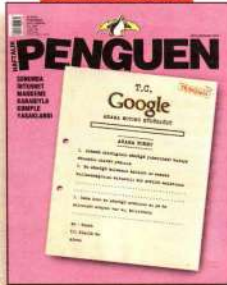
PENGUEN

KAPAKLARLA 15 YIL

31 Mart 2005 - Sayı: 132

30 Ekim 2008 - Sayı: 319

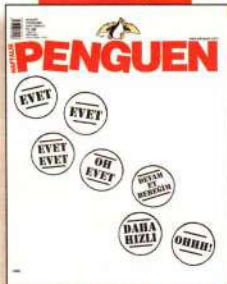
13 Mayıs 2010 - Sayı: 399

18 Eylül 2014 - Sayı: 626

26 Mart 2009 - Sayı: 340

6 Mart 2008 - Sayı: 285

30 Eylül 2010 - Sayı: 419

31 Temmuz 2008 - Sayı: 306

20 Nisan 2017 - Sayı: 761

Kaan Sezayum

İlk 'Oh Yes' çıkılı yıl-
lar olmuş be! Şimdi
ise biteli aylar oldu...
Neyse, şu anda der-
gide aşırı duygusal
bir ortam var. Nasıl
diyeyim, herkes
ağlıyor, geçmişten
bahsediyor. Oysa ki
önemli olan gelecek.
Geçmiş mi yaşaya-
cağız olm? Dergide
insanlar bir boşluk
içinde. Aslında bu boşluk hayatımdaki
en anlamlı boşluk. İstediyim her şeyi
yapabileceğiniz bir ortam düşünün.

Kimse ne yapacağınızı söyle-
miyor. Tamamen özgür-
sünüz... Buraya böyle
bir leke de bırakabi-
lerim. Dilediğim her
şeyi rahatça yapabi-
lirim. Yani bunu
yapabilirim (As-
lında yapamadım.
El yazısıyla yaptı-
ğın köşeyi kimse
okumaz diye tekrar
yazmak zorundayım.)
Ama yapmayacağım...
Özgür olmak ama yazaca-
ğınşeye özgürcekarar vermek
aslında seni de eğiten bir şey. Tabii
ki özgür olmak dediğimiz zaman bile
özgür değiliz. Ama bazen öyle bir şey
olur ki, bir "kurabiye" kelimesi bile çok
şey ifadeeder.
Özgürlük nasıl
hissettiğinle ilgili
bir şey. Pengu-
en'de kendimi hep
çok yakın hissetti-
ğim insanlarla bir
arada olduğumda
(her ne kadar
dergiye çok git-
memem de) kendi-
mi hep çok özgür
hissettim. 10 yıl
olmuş, benim için

de çok fazla bir
zaman. Genelde
hep olumsuz
şeylerden, ba-
zen de saçma
sapan şeylerden
bahsettim. Siz
de okudunuz,
öğüttünüz, belki
metrobüste, belki vapurda, belki met-
roda kalabalığın içinde güldünüz. Hayat
böyle, anında önüne, sağında ya da
solunda çıkıyor; ya gülüyorsun, ya da
ağlıyorsun... Yemişim hayatı döngüsünü.
Şu anda hayatıyız çok şükür, demek ki
biraz daha ayaktaız ya da hayatıyız.
Güzel arkadaşlarımız var, güzel sev-
diklerimiz var ya da hiç tanımadığımız
güzellikler var yanımızda. Kim bilebilir
bizden başka? İyi bence, hayatta olan

her canlı şükretmeli.
Kedisi, köpeği, kuşu,
kargası ayrı düşünüyor
ama biz insanız. Sevgi
doluysan, sevgi doluy-
sana, çok basit. Belki
de salağım biraz. Belki
de değilim. İnancıma
bile güç ama gerçek...

Ne kadar iyi arkadaş-
larım var, ne güzel
hayvanlarla birlikteyim,
ne harika ağaçlar yanımda, çok güzel
koku çiçekler içindeyim... Hayat bir
döngü ve döngümüzün içinde hepimiz
varız. Umutsuzluğa alışmayın...

Bu zamana kadar bana
iyi davranan ya da
beni anlamaya ça-
ğın arkadaşlarım
tarafından bir kez
bile olumsuz bir
düşünceye kapıl-
madım. Çünkü biz
bir aileyiz. Sen de,
ben de, okuyan, orada
burada gülen, gülebilen
insanlarla bir arada kaldık.

Bundan sonra da öyle olacağız.
Şakalar, bir şeyin olması gereken bir
halden daha anlamsız bir halde olması
ya da anlamsız gibi görünen bir duru-
ma gülmemiz eksilmeyecek. Beni kötü
hissettiren tek sev arkadaşlarımdan (ya
da sizin) kötü bir
şeyler hissetmesi.
Biz hiçbir yere gitmi-
yoruz. Sadece form
değiştiriyoruz. Güzel
şeyler güzel bitince
güzel. Sağ olun, var
olmaya devam edin
çünkü hayat devam
ediyor. Bitiyor ama
başlıyor.

SEZYUM PORTRESİNİ GİRMEMİ

İSTEDİ:

CIHAN TOPÇU

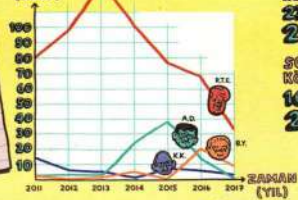
rakamlarla

her
şey
olur

ENVANTER	
RTE: 1121 adet çizildi	
GÜL: 198 adet çizildi	
BAYKAL: 109 adet "	
KILIÇDAR: 106 adet "	
DAVUTO: 92 adet çizildi	
BAHÇELİ: 60 adet "	
SÖKÇEK: 57 adet "	
ARINC: 56 adet "	
BİNALİ: 49 adet "	
OBAMA: 29 adet "	
Buş: 27 adet "	
PUTİN: 21 adet "	
TRAMP: 15 adet "	
(tek tek saydım)	

DÜKKAN
KAPANIYO,
STOKLARI
SATIYORUZ...

TIPLAR
(ABST)

İLK
KÜŞE:
27.6.
2006

SON
KÜŞE:
16.5.
2017

ÇİZİLEN KÜŞE SAYISI:

569

RTE'SİZ KÜŞE SAYISI: 184

Küşe çizilmeyen hafta sayısı: 0

KENDİMİ ÇİZDİM
KÜŞE SAYISI: 6

KARİDA
ÇİZİLEN
KÜŞE SAYISI: 3

BİLEZİYARDA
ÇİZİLEN
KÜŞE SAYISI: 1

6.TÜNEL ÇİZİMSİN!

EN ÇOK ÇİZİLEN 7 TİPİN
YOĞUNLUKLARINA GÖRE DAĞILIMI:

46,75

ÇİĞABAYI
POTİPOP
DOSTAZI

OFF YA,
HARD DİSK
GETİRCEKTİM!

1000'LERCE OKUR 100'LERCE ANI

Sizlerle olmak
çok güzeldi!

KAPATIRKEN

SERKAN ALTUNİĞNE

SEVDİĞİM ŞEYLER:

Penguen - 4

(Geçen haftalardan devam...)

A bi sonuçta 4 haftadır anlatıyorum, daha da ne anlatayım biliyorum. Siz bu satırları okurken biz çoktansen sayıyı paketlenmiş evdeoturup "Ne bokyıceylan ben şimdi?" diyedüşünüyor olucuz. Moruk sana içinde bulunduğumuzdurumu şöyle anlatayım belki anlarsın: 15 yıldır birlikte olduğun, hâlâ iktelinı tuttuğun gün hissettiklerin neyse aynımsı hissettirdiğin, her öpüşme anında ilik öpüşmeniz gi bi olduğu bir manitanolduğundurduğun işte o manitayla ayrılrırsın. Çocuğununu kesecek

kıvama gelecek insanlar tanyırnom bu durumda. Bizim de durumumuz tam olarak bu. Ama denyo olduğumuz için şu an dergideciip eğleniyoruz. Bu dergininen baktangünleri bile böylegeçti zaten. Bir şekilde birileri gülp eğlendi. Bugün de farklı olması saçma olurdu.

Bu yazı köşesini derginin sayfa sayısını artırdığımız hafta yamaya başlamıştım. Bazı haftalar o kadarzevk aldımki yazarken "Ülen keşke ilk haftadan beri yazıyorolsaydım" diye düşünürdüm. Bu kadarıksındım ki yazmaktan "Haftaya bırakıyorum

köşeyi" diyordum ki sonunakadar geldik. İyi ki de bırakmamışım. Tem bel bir insan olduğum için yaklaşık 6 yaşımdayken günlüktutmayakaraverip hiç tutamamıştım. Bu köşe benim biraz günlüğün gibioldu. Sizdeeksik olmayın, okudunuz, sevdiniz, gördüğünüz yerde bunu da söylediniz ya da sevmediniz ama denk geldiğiniz yerde dile getirdiniz. Aynıısı karikatürköşem ve Bobo köşesi ve bugünekadar dergiyi çizdiğim bütüniseriçin geçerli. Hertürlü ilitışiminiz için tekrar tekrar teşekkür ederim. Dergimiz şahaneydi, okurlarımız da ha da şahaneydi keşke bu 15 yıl bu kadar hızlı geçmeseydi. Hepinizi seviyorum. Görüşmek üzere... 9

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

SANSÜRLÜDÜR

Eskiden, yani ben henüz çocukken, evimize, Özgür Gündem gazetesi ve mizah dergileri girerdi. Şimdi böyle hayatı iki uşa yaşama eğilimim o günlerden miras sanırım. Bazen drama koşa, acıyışın, çizgisi gerçek dünyaya yakın işler yaparım. Bazen bozup onu, daha karikatür, yamuk yamuk, gerçek dünyayı alabildiğine bozan şeyler çizerim.

Özgür Gündem gazetesini bilen bilir, bombalanan, yazarları failimeçhul suikastlere kurban giden, süreklilik kapılan, başkalarımla çekilmeye çalışılan bir gazeteydi. Kısacası, Özgür Gündem okuyan birinin eğlenmesi mümkün değildi. Zaten amacı da eğlenmek değildi.

Mizah dergilerini bu yoğun acı haberi gazeteyi almaya gönderdiğim zamanlarda gördüm. Ne yalan söyleyim: ilaç gibi geldi. Bizim masaya serilecek, üzerinde hamıslı unlayacak, kahvaltılık yapacak, fasulye aylayacak yayınımız yoktu. Mizah dergileri imdadımıza yetişti.

Derde, kedere, acıya komik tarafından bakmayı öğretti. Gittikçe komikleşti hayat. Komikleşince, insanın üzerine ciddiye tegelegen kötülük de etkisini yitiriyor. Komik, sarhoş gibi, arabalar yol

veriyor, dövme isteyen "Yürü git lan" diyip bırakıyor. Komik, bir kalkan gibi hayattankoruyorum insanı.

Beni çocuk yaşında komiklik zirihle hayatın acı ve gerçek tarafından koruyan şeyler mizah dergileriydi. Öyle güçlüydüki, onlardan biri olma duygusuna kapılıyordun hemen. Bu duyguya yıllarca onlardan biri olmak için çizip durdum. Başka birinin kuşandığı zirih bir parçası olabileceğim için. Bundan dahagüzel bir amaçda bilmiyordum henüz.

Özgür Gündem'in sansür yediği için boş basılan köşelerine karikatür çizerek, köşem varmış gibi mutlu olurdum. Mizah dergileri olmasa o boşluğununyle dolduracağımız bilemezdik ailecek. Üzerinde siyah ve kalın puntolarla SANSÜRLÜDÜR yazanboşluğa, sanki bize boşlukda yasakmış gibibakıp dururduk.

Velhasıl mizah dergileri bizim için "BİR BOŞLUĞU DOLDURDU".

Şimdi Penguenkapancına, içimizde yinebüyükbir boşluk açılacak!

Ve onu yine çok çekmeden mizahçılar kaplayacak!

Çünkü buna gelenek diyoruz...

Sevgiler...
Buralardayız :) ♡

AYNEN

GÜRDEM SINDIRAC

Saturday

**BARIS
SÖNNMEZ**

instagram.com/brjames
twitter.com/brjames

Hiç Mi Yok?

1991 filan oluyor başlamam bu işe, yani 18 yaşından beri her hafta dergi yapıyorum. Her pazartesi. Yirmi beş yıldan fazla olmuş. Yani karikatürü her türlü çizeriz de dergi dediğimiz şey bambaşka. Şimdi bu son pazartesi, önümüzdeki pazartesi gecesi ne yapacağım, bilmiyorum.

Bugün güzel bir veda yazısı yazayım diye geldim dergiyeye. Şöyle iyice bir içimi dökeyim, dedim. Ama sonra Bahadır geldi, muhabbete boğdu beni. Gürcan geldi, Cem geldi, İker geldi. Çizerler ha bire geliyor. Sonra daha fenası Kaan Sezyum geldi. Serkan uzakta ama Whatsapp'ta bip bip ötüyor. Erdil hep başımda zaten. Yazamadım yani o yazıyı. Çok güzel olacaktı habuki.

1980 filan oluyor başlamam bu işe, yani 7 yaşından beri her hafta dergiyle yatıp kalkıyorum. Abimler getirirdi eve mizah dergilerini. O zamandan beri derginin çıkacağı gün benim özel günüm. O yaştaki çizgi dünyalarında nasıl bir büyü bulduysam artık, içine bir girdim bir daha çıkamadım. Bu büyüden kurtulanları da pek anlayamadım. Ama şu hayataat herkes kendi büyüünden sorumlu.

Dergiciliğe herhangi bir iş gözüyle bakanları anlayamaz, anlamadılar da zaten. Yani neyin bittiğini anlayamazlar. Öylesini de çok görürük. Belki çocukken tanışmadılar mizah dergileriyle, o yüzden anlayamıyorlardı. Bir şeyin başını kaçırdınız mı sonradan yakalamak zor.

Dokuz yaşımdayken defterimden kopardığım sayfalarından kendi mizah dergimi yaptım. Hiç hayal ettiğim gibi bir şey olmadı, ne bu böyle, beceriksizce bir şey. Ama önemli olan yaptığınızı beğenmediğinizde de devam edebileceksiniz cesaretini edineniz. Belki o yaştaki ediniyordur bu, bilmiyorum o kadarmı. Yoksa devam etmek gerçekten zor. İş yapmadan, bir şey üretmeden kusuraşuzluk hayallerinde yaşayanlara da bunu anlatamam.

1987 filan oluyor başlamam bu işe, mizah dergilerine kendi karikatürlerimi göndermeye cesaret ettim. Dergilerin çıkacağı günler daha bir özel oldu benim için. O hayran olduğum abilerin dergisinde karikatürüm yayımlanacak, daha özel var mı bunun? Ha hiç yayımlanmadı işim. Ama olsun, özeldi yine de. Büyü böyle bir şey, kurbağa olsan da ıtırız edemiyorsun, hoşuna bile gidiyor. Hafta hafta bir umut devam ettiriyordum, karikatürlerimi çizmeye. Hiç yayımlanmadı, üç yıl hiç yayımlanmadı. Sonra bir

gün kendi adımı gördüm dergide, derginin amatör sayfasında. İşte o zaman insanın aklı gidiyor. İnanmadım herhalde, dergiyi çıkarıp çıkarıp karikatürüme bakıyordum, altındaki isme bakıyordum. Bakın şimdi inanmayacakmışız ama orada basbayağı Selçuk Erdem yazıyordu. Bir mizah dergisinde isim yayımlanmıştı.

Az önce içeride otururken Rewhat portremi çizdi. Bir sebebi yok, öylesine. Sonra çizer arkadaşlar odama girip hatıra diye orijinalerimden aldılar. Orijinaler ortaya atılan bir şeydi bugüne kadar, şimdi hatıra oldu. Biraz koydu bu bana galiba.

2002 filan oluyor başlamam bu işe, yani 28 yaşından beri Penguin yapıyorum. Her

pazartesi. Birkaç çizer bir araya gelince konu dönüp dolaşır yani dergiyeye gelir. O zaman da öyle oldu, Bahadır, Metin, bir de şaşpal ben konuşmaya başladık. Her çizerin aklında yeni bir dergi hayali vardır zaten. Çok akıllıyız ya, ustalarımızda gördüğümüz yanlışları düzeltmeyeceğiz, İltaki de daha komik bir dergi yapacağız. Ben de zaten yıllar öncesinde defterlerime Penguin logosu eskizleri yapmışım. Boş değilim yani. Ama bu yeni dergi muhabbeti aklıma yatmadı. Karikatürü biliyoruz da bunun kağıdı, matbaası, bilmemesi var. Özellikle o bilmeme kısmının ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Birkaç gün sonra kız arkadaşım İstiklal Caddesi'nde yürüyoruz, Bahadır aradı, "Derginin adı Penguin olsa?" deyiverdi. Tam bir gerzek olduğum için şihirli sözcüğü duyunca tamam dedim. Sonra Erdil'i de ikna ettik. O da başka bir dergiye girdi. O zaman da "Bilmeme" kısmı Dergiyi çıkardık. O "bilmeme" kısmı

beklediğimizden zor çıktı. O işleri emanet ettiğimiz insanlardan kazık yedik. Onlar da büyü filan bilmeyen zavallılar işte. Sonra davalar olsun, tehditler olsun, çeşit çeşit şöyle karşılaştık. Onları da atlattık. Sonra dergi çıkmadı. Bunu bilmeyenler vardır belki, çatır çatır yaktılar dergiyi. Bizim, yine büyü altındaki çocuklar olarak, tek yaptığımız taşınmaktı. Taşındık ve çizmeye devam ettik. Karikatürün saflığına sığınıp kusurlu işlerimizin altına imzamızı atmaya sürdük.

Hikaye eksik kalmasın, o yolda yürüdüğümüz ark arkadaşım evlendik sonra. Sonra bir de kızımız oldu. Sonra kızımız büyüdü, dergiyeye geldi, bulduğu oyuncakları alıp gitti filan. Evet, dergide çok oyuncak var.

Bugün akşam doğru, çok güzel olacağını hayal ettiğim veda yazımı yazamadığımdan barı kapağı çizemiyordum. Kapağa gördüğünüz zaten uçan kuşu. Biz sadece çizdim, Serdar renklendirdi. Çok manyak değil mi o kapağtaki renkler? Onları hep Serdar yapıyor işte. Bütün dergi ekranın başına topladık seyrettik bir süre. Koskoca Penguin dergisinin son kapağını bana çizdimişler. Yedi yaşındaki Selçuk'a anlatsam aklı kaybeder çocukcağız.

Tam birçok ismi sıralayıp tek tek teşekkür edeceğim, vazgeçiyorum. Oraya girdik mi çıkamayız. Bir de tam birilerine küfredeceğim gülesim geliyor. En iyisi ben sadece büyü için teşekkür edeyim, gerisi bende kalsın.

Bazen bir okur, unuttuğum bir karikatürümü hatırlatır. Herhalde Penguin Dedektif'i beninden daha iyi hatırlayan birileri de vardır oralarda bir yerlerde. Himmet Dayı'ı unuttuymayın birileri de vardır. "Ayıyı öp" ya da "Evet'li" kapak denilince neden bahsedildiğini bilen birileri... Sigara çıkartmaları ya da Özel Yaş eklerini hatırlayanlar da vardır. Bu konuyu hatırlamayla ilgili bir şey söyleyeyim, ama unuttum şimdi.

2017 filan oluyor bu işe başlamam, yani 44 yaşımdayken, çünkü bu işte her hafta yeniden başlanmaz gerekiyor. Tam başlamışken bitmesini de aklım almıyor.

Kafamda şöyle bir sahne var, iyice yaşlanmışız, kafa gitmiş biraz, Furuk'la Erdil'i arıyorum her pazartesi, "Kapağa ne yapacağız?" diye soruyoruz. Artık canından bezmiş, Furuk, "Abi dergi yok artık" diyor. "Erdil'le mi?" diye soruyoruz. Çünkü hiç olmamasını anlayamıyorum. 9

Dergim kapandı... Artık çok yalnızım. Peki ya sen?

FEYZİ ÖZŞAHİN

twitter.com/feyziosahin - feyziosahin@gmail.com

TENK YU İNDİ YA

İnsan hayatında bir dönemi bitiren iki şey olabilir: Bu durumu eddetmek ve bitişe savaş açmak. İkisi aklı gelenol, ikinci vedaha sonra aklı gelen yolsa, bu bitişle barışmak ve o anadakar olanatereşekkür etmek, hesaba kalpte kaplamak. Şimdi madem son düzütkeyiz, kuladığımız kalutakitten seçilen Alanis Morissette albümümüzde, etrafı bir miktar tenkisör şaşmak istiyoruz.

Zamana teşekkür ederim. Sadece üstümüzden akıp geçmediği, bizi de yanına kattığı, nehirinde aktığı, ummadığımız fakat tam da ihtiyacımız olan yerlere taşıdığı veher şeyin geçici olduğunu, elinden geldiğince açıklantığıgün.

Gençliğeteşekkür ederim. Biz ondanyazmışçesk veonunla işimizcin bittiğindüñsüne bileşik sak, bahar ayına, yaz ayına, çalınıkıve komiklik uğrunayakamıza yapıştığı ve peşinibi bırakmadığı gün. Bırsayın her yazın başına otduğumuzda (Taman, her defasında dediği belki ama pek çok kez) yenidenaynı heyecanları bize yaşattığı, bizihayata bağladığı gün.

Siyasetahnemizdeki birbirindenminos karakterlere teşekkür ederim. Onlarımasa bizimiz dergilerine ederd? Başkaraçaların yanına Fassat çekip mağdurlarolaran, am bar gö deldiği ticaret icraatlarıya başpaketi alıp plaketi soğumadan ya ban ellerde paket olanlar, Amazon'dan gelenpaketi zinhar açılmayasıcılar, ülkenin internetinden sorumlu olup "Bilişimle çok uğraşmayın, kafayı yersiniz" tavsiyesi verebilenler, korkunç birfelaket esasında gömleğini değıştirmedeği için hayata küsenler, üstüne iki beden büyük ekose ceketten vaz geçemediği halde aniden siyasetshahnesinde buhar olanlar, kadın olarkarışmamızı isterkenavajına ketimesinden utançduyanlar, ata binemeyip Üsküdar'da alamadığı halde almış gıbi yapanlar ve bu dev haksızlık karşısında "Böyle bir şey ola bilir mi yaa?" diye minnak minnak sitem edenler... Daha kim bilir iki anda akıma gelmeyen kimler de kimler... Hayatımıza çeşit çeşit renk kattılar, tat kattılar. Ne diyelim, sağolsunlar...

Ülkemizisiklanan yabancılara teşekkür ederim. Gönk karışmak gerekirse, çattasınlar. Ne zaman e-gıyara alsın, ne vakit kendimi yetekmede güçleşti hissetsem, akıma 3. Havatımanı çok güzel geçirdiği için yemeden içmeden kesilen, dal gıbi ne Vereceği katarın kışkırtıcıları gettirmiyor. Kendimi Kuzey Ormanları'na mal olan 3. Havatımanı'da latte içkeren, onları da beni düşünür aşkının hayatediyorlar. Ve dünya bir anda güzelleşiyor.

Bor madenlerimizteşekkür ederim. Nerededüğünu pek bilmesek ve bir faydasını gömsek de bize kimi konuşmalarla verdikleri güvendi gusuinanılmaz oluyor.

Sonhaftada ayyette yedimizizince teşekkür ederim. Bir deli bir kuyuyataştığız zamanadenirkırak aklının tüm işi emek gücünü, dandık taşı oradan geçirmeyi başadığı gün anlayamadım. Dahası neden 40 bin akıllı, o taşın nite atıldığını doğru doğru anlatmaya lüzüm görmez? "Bî taşı atıldıysa, kesin o kuyunun çokşinsive derinimartifetilir" diye düşünür? Aslında süsletti kandinımayan, sevdiıkları kurumve kavramını ö baskıltılmamış, hâlâ güven duya bilen toplumlar yapmaz öyle şeyler. Zira linc, bir toplumun kendinyakışankorku ve güvensizlikleri giyinmesidir. Fakatiste büyükör yordur, çok özdeğer annem. Oyünden kimselere de kızmamak düdüdlüüm.

Banamızah yapmayı öğretenherkese, daha öncekiyazlarda etmişitmaklin yetmez, bir kez daha teşekkür ederim. Şayet bu gün evdedeği gibî: "Sağ başlaçım uşuyuy" diyecek dolayan say değdeğer eşime: "Allah muhafaza, götrköz: geçiriycöl mayasın?" diye cevapverebiliyorsam, bu sizin eseriniz. Evimizdeki mutluluğun ve gevşekliğin mimarı sizlersiniz. Sağ olun.

Sonolarak kıymetli bîtanecikokura teşekkür ederim. Ama nasıl ederim biliyo musun? Ağlarım tutmazsan. Ki tutsan da ağlaya bilirim. Neticode kalıyağlayan biriyim ben. Neredeyse iki yıldır yazmakta olduğum bu der gi, benimizahadınakafamı soktuğum en güzel, habırası en derinve temiz, üstelik en göğüşkabartan yerlerden biriydi. Ve bil ki, böyle yerlerinvar olmasının, yazınayazıy, sezerindizmesinin iki nedeni var: İlk nedengaki konuşayım, delirmek. Yani delirirkenesede bunu tek basına değil, birazkollektif olarak yapamak. İkincindenese bizattsensin.

Çünkü sen gülesen, ben gülesem, nasıl dayanırık ki tüm olanları?

Sizi seviyoruz. Arayınarada...

Sadece Penguen'e değil, sankimesleğe devadediyoumşuz gıbi kötü bir hissar içinde. Çok zormuş "veda" mahiyetinde bir köşe hazırlamak. Söze nereden başlayacağımı da bilemiyorum.

İlk karikatürüm 92'de 68 gr'ıda, ilk köşem de sokukuyusu olduğum Deli dergisinde yayınlanmıştı. Bir der gün kapang hüznünü iki Deli'yle yaşamışım. Bin bir güldüğe yazgımatla çıktığımız Koola'nın son sayısını hazırlarken de benzer duygular hissetmiştik. Ama her şeyin bir sonu var işte...

Rahmetli Yaşar Kemal "Benim kitaplarını okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun" diye vasiyet etmişti. Bizler de hep güzel şeyleri siir edinmeye çalışarak çızmıştık. Örneğin Robi ve Cuma'yı okuyan hiçbir çocuğun kırık almayacağını ummuştum. Kırıklığın ne kadar kötü ve sağma bir şey olduğunu, insanı da ne kadar gültün durumlarına düşürdüğünü onlara en güzel Robinson'u özetek anlatılmaya çalışmıştım. Zaten o yüzele herkes de Cuma'yı daha çok sevmişti. Y. Onların sinema filmlerini çekerken, mizahderisi sayıfalarında buharı her hayaldeniyılar sonra, dünyanın bir buunda Küba Vinales'teki bir tepeye dev harflerle "O N.E. VATEN" yazmaya başladığımızda sette yaşadığım heyecanı anlatabilim mümkün değil...

Hayal ürünü birölke olan Ketonya'nın hayalürünü kralı Matias'ın hayal ürünü soyatısı 'SARI' da Penguen sayıfalarında doğmuş bir anti-kahramanı mesele. Ama ne olursa olsun, günümüzün gerçek sarı soyatılarının yanında onunanti-kahramanlığındanölürdü ki sankir? Biraz daha vaktimiz olsaydı, Sarı'nın yeni öykülerinin ardında, onun da bir aibütünü yayımlamaya heves etmişik ama süre bitti...

Olur Öyle Bazen

Esikiden bilgisiyarı falan yokken, "tram" dediğimiz seffal çakar tramvayları seyletme ton verirdik karikatürlerle. Kolumuza, bacağımıza, her biryanımıza dayayırsı o küçüköç parçacıkları. "Donundan tram çikar karikatürücün, hayatındasadrım" diye yazmış bir keresinde mest-üst. Kendi dramlarımızı bile kalsın ama sizler hep üzün istemişik. Bu uğurda dillimiz süzöğü voryanışın anlayışımıza için üzüpkırdıklarımızzolmuşsa da bağlayla n'olur. Çünkü bizler karikatürümüzizi sadece sizleri güldürülmek için çizdik, asla üzme yada gücendirmek içindediğ. Şimdi buveda da nereden çıktı diye somayın. Hani bir aralarakışayküller çizmişim ya, tıpkio köşenin adı gi bi: "Olur öyle bazen" deyiş geçelim, n'apalım...

Bir başkadertde Penguen'de birlikteyol aldığımız tüm arkadaşları çok özleyecek olmak. Bir daha başka bir işteyleyi yerinde kadar güzel insanı biraradaçalışabileceği miy, bilemiyorum. Bursa Kitap Fuarı sonrası birlikte iskenyer yedimiz masayla, İzmir Kitap Fuarı sonrası seyyar kokoreçti öündeki sarhoş muhabbetleriyle İstan bul Kitap Fuarı sonrası Nevizade geyiklerilehatırlatıyacağımhepsi. Ve tabii yazpözdeklirileyle...

Ustalarım ustası rahmetli Öğüz Aral sağında bir TV programında tiyatro sanatçısı Müşfik Kenter ile kendi sanat yaşamlarını değertlendirirken: "Valla benim okuyucum, buncaıy ben hiççaç bırakmadı" demişti. Bu, 50'yi aşkışantı yılında kendi okunma dair besledimimninde ve teşekkürün öykü fladesiydi sanki. Bizlerin sanat yeşamabekli onunki kadar uzunve görkemli olamadık, belki bu zaman zarfında çokoktanlar da çektik ama sizleri her zaman büyük bir minnetle hatırlayacağımız bilim. İmza günlerinde ouzun kuyunlarksasatillerce bekledikten sonra gösterdiğiniz o güler yüzlerineda başılmızdı. Mektuplarınız, e-postalarınız yemesalarınız bizehep güc verdi. Sağ olun. Hepiniz çoktıklanm...

30 senedir analizde çalışıyorum ve yarıyandım. Her hafta. Çizmeyi bırakmadığım ama yarıyandımın yarın tek ara 15 seneye önce ik Penqueni hazırladığınız ki ayd. Her hafta "ne çizmem lan" derdi varlık yanı.

